

El camí de l'Església: Papa i poble

La foto recull el moment en què el nou Sant Pare Francesc es va presentar davant el Poble de Déu, entorn a les 20.20 hores del dimecres 13 de març de 2013. Primer, va demanar una pregària pel seu predecessor, Benet XVI, i va resar el parenostre, l'avemària i el glòria amb

la multitud que omplia la plaça. Després, es va inclinar en silenci davant de la gent (moment que recull la fotografia) perquè Déu beneís el nou Papa escoltant la pregària del poble. La pregària silenciosa de tots els presents, a la plaça i a tantes llars de tot el món, palesava clarament la recepció agraïda del nou Papa que Déu ha donat a l'Església per mitjà de l'elecció dels cardenals.

GLOSSA

Treballar pel teu honor i glòria

Una companya d'estudis universitaris m'explica que segueix un procés d'aprenentatge en un taller especialitzat en icones que funciona des de fa anys en una parròquia de l'Església ortodoxa. Em descriu el procés que segueixen amb detall. Comencen les sessions amb una pregària: «Déu Totpoderós i etern, pel teu honor i glòria, emprenc aquest treball perquè tot ell amb mi et lloï [...]. Que s'uneixin els elements de la teva creació... fusta [...], guix [...], pinzells [...], color [...], or [...], en els quals Tu ets present, en una imatge digna de Tu. A ells m'uneixo humilment com a instrument teu per crear aquesta obra i lloar el teu sant nom amb tots els qui en aquesta imatge et venerin. Amén». Després, inicien el treball que desenvolupen en silenci. És un treball que esdevé pregària, una manera de relacionar-se amb Déu perquè la icona, acabada, sigui un objecte de pregària, una pregària en si mateixa. L'artista, doncs, es lliura a una activitat, a un procés espiritual: la realització de la icona. Qui s'hi apropia amb esperit de pregària descobrirà que en la imatge, elaborada en i des de la pregària, ja hi és recollida la seva pregària.

Les icones, la iconografia cristiana, són un instrument de coneixement de Déu, un camí per apropar-se a Ell. Són un mirall que reflecteix la grandesa de Déu, la seva bellesa, misericòrdia, omnipotència, amor... Així com les Sagrades Escripures són la Paraula de Déu, les icones són mediació per arribar a la seva Imatge, possibilitat de contemplació unida a la meditació de la Paraula i a la pregària. La presència de les icones, les imatges religioses, la creu de Jesús són invitacions a la pregària, a la veneració i a la lloança, al seguiment. És rellevant la seva presència a les nostres llars i als espais on desenvolupem la nostra vida, i és important per acompanyar el procés de creixement en la fe dels nostres infants i joves. A més, en les icones hi ha, també, el missatge d'un treball amarat de pregària, d'un treball respectuós en el procés i amb els materials, i generós en els objectius... Convindria que aprenguéssim a acostar-nos a totes les nostres feines amb el mateix esperit, amb agraïment per tenir-ne, amb ferm propòsit de fer-la ben feta i amb intens desig que sigui útil i profitosa per a tothom. «Sempre us he mostrat que convé de treballar així per no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: "Fa més feliç donar que rebre"» (Ac 20,35).

Enric Puig Jofra, SJ

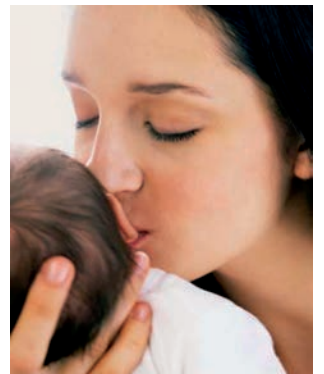
PARAULA I VIDA

Pasqua: opció per la Vida

Celebrar la Pasqua, creure en Crist, és creure en la Vida, ja que seguim Aquell que va dir «Jo he vingut perquè tinguin vida i vida abundant!» (Jn 10,10). I acollir la seva vida ens ha de portar a ser defensors de tota vida.

Avui a moltes parts d'Occident se senten veus que clamen per la vida i la seva defensa! No és un interès només per les espècies animals amenaçades, sinó sobretot per la vida humana. Són molts els qui comencen a obrir els ulls i s'adonen que la «cultura de la mort» (Joan Pau II) s'ha convertit en una greu amenaça per a tothom.

Un cop més, la veu de l'Església, com una crida en nom dels febles, ha resultat profètica. En les últimes dècades la defensa que l'Església ha fet de la vida ha estat àrdua però valenta: defensora de la vida i la dignitat de les persones, des de la concepció fins a la mort natural. Aquesta lluita va arrelant en la ment de molts homes i dones de bona voluntat a tot el món, i no només entre els cristians. En trobem alguns exemples com el del qui fou president del Consell de Ministres d'Itàlia, Mario Monti, qui va declarar recentment que produeix molta tristesa veure la destrucció d'Itàlia. Es referia en particular a l'alarmant disminució de la població. I va dir que en un país que no té fills es genera com una renúncia a mirar cap al futur. També Vladimir Putin, president de Rússia, en veure el dany que l'avortament ha produït a l'antiga Unió Soviètica, reclama ara que tota família tingui almenys tres fills. La taxa de natalitat actual a Rússia és d'un fill per família, i adverteix Putin que això porta cap a un punt mort. Un cop més, la paradoxa evangèlica és certa: qui dóna la vida la guanya i la viu a fons, i en canvi qui es tanca en l'egoisme, la perd (cf. Mc 8,35). Un país que no dóna vida, o que la suprimeix amb egoisme, que selecciona arbitràriament qui té dret a néixer i qui no, acaba per perdre's.

Fa uns anys, Benet XVI va destacar la seriositat d'aquest «hivern demogràfic». A Espanya tenim una de les natalitats més baixes i unes xifres d'avortaments altíssimes, amb més de 120.000 avortaments el 2011. Tot fa predir un futur demogràfic molt difícil. De fet, sense la forta immigració dels últims anys, el país ja hauria entrat en un estat de col·lapse. Els dirigents ¿s'adonaran que l'actiu més valuós d'una nació està en la seva gent, en els seus infants i joves? ¿Quan arribarà el moment en què cessi la matança i sigui reformada la legislació permissiva? Es tracta que l'actitud provida es vagi expandint i cada vegada sigui més present en la consciència social. I hem de continuar animant i ajudant les famílies, especialment les dones, ajudant-les i fent-los costat, així com adoptar mesures econòmiques que aportin confiança.

Sentim la urgència de proclamar amb renovada convicció i energia «l'Evangeli de la família i de la vida». Forma part del projecte de la nova evangelització. Hem d'entendre que l'**opció per la vida** és l'única porta vers un futur humà digne i decent, i el gran distintiu dels cristians des de la Pasqua de Crist. Nosaltres som «diferents» del món egoista i relativista, però hem de ser uns convençuts **defensors de la vida**, en totes les seves fases i fins al final: en els ja concebuts i en els malalts i vellets; ajudar i estimar els qui promouen iniciatives de vida; lluitar per l'abolició de la pena de mort i de tota mena d'esclavituds; valorar i animar els matrimonis joves a acollir sense por i responsablement els fills i educar-los amb amor; i compartir solidàriament allò que tenim amb els qui tenen menys, com un compromís per la vida de tots.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▀ NÚRIA BUSQUETS

Casa d'Amor

La Casa Guadalupe (www.casaguadalupe.es / 937 279 157) és un centre de dia ubicat a Sabadell que acull noies embarassades que, per qualsevol motiu, estan pensant a avortar o que estan vivint el seu embaràs amb molta dificultat. «Units per l'amor a la Mare de Déu i amb el desig de donar a conèixer l'Amor de Déu a qui encara no el coneix, un grup de laics vam decidir treballar junts en la defensa, protecció i estimació de la vida humana des de la concepció fins a la mort natural», afirma la Núria Busquets, casada, mare de quatre fills i coordinadora de la Casa.

Què oferiu?

Volem que les noies se sentin profundament estimades. Arriben amb el cor molt tancat, però a poc a poc comencen a valorar-se elles mateixes i a valorar l'immens do que és el fill que porten al seu si. Així, la càrrega que portaven al principi es va convertint en una immensa alegria pel fill que esperen, gratitud pel regal rebut i esperança per la vida que comença. Quan neix el nadó reben una canastreta completa i, si els cal, bolquers, llet, roba...

La providència hi juga un paper fonamental...

Des de l'inici, es va confiar el projecte a la Mare de Déu. Ens abandonem en braços de la Mare i confiem que serà Ella qui portarà endavant el projecte, intercedint al Pare per totes les necessitats de la Casa. La confiança en la Mare de Déu ens ha portat a posar la pregària com a fonament primordial de la Casa.

Quin retorn obteniu?

El que realment ens importa és que a través d'aquesta experiència d'amor acabin tenint una trobada amb Aquell que transformarà per complet la seva vida. Nosaltres posem la llavor i Ell ja la farà créixer.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Principi i fonament de la vida cristiana

Desitjaria trobar el principi i fonament de la vida cristiana, sòlid i senzill, que eviti els errors que sovint s'enquisten en l'espiritualitat cristiana i que la poden desnaturalitzar. Proposo partir del fet que Déu ens estima i fa brollar en els nostres cors la fe, l'adoració i la lloança, juntament amb la caritat al proïsme, tal com Jesús ho ha proclamat.

El fet de posar aquest punt de partida —Déu ens estima i fa brollar la fe en els nostres cors— provoca en nosaltres un sentiment agraït. La fe s'assembla llavors a un acte d'amor a Déu, resposta a l'amor que ell ens ha tingut primer. Partir del Déu que estima i fa brollar la fe, l'esperança i l'amor dels nostres cors, és també el camí del primer manament: estimaràs Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tota la ment, amb totes les forces. I al proïsme com a tu mateix, diu el segon manament, semblant al primer.

Les paraules per expressar el principi i fonament de la fe en Jesucrist han de ser sempre senzilles: «Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (*Hebreus* 12,2). Ens porta a la plenitud de la fe viva, plena d'esperança i que actua per l'amor. En el fons, la fe consisteix a rebre el do de l'Amor de Déu. El Pare, oceà d'Amor, de Silenci i de Vida, ha creat en mi un espai d'amor, de silenci i de vida.

Dr. Josep M. Rovira Belloso
(*Déu fa créixer les persones*,
Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Recuperar la mística

El retorn a la interioritat comporta la rehabilitació de la mística, que el neopositivisme del segle xx havia relegat al terreny de les psicopatologies. Després de dècades de lectura dessacralitzadora dels textos bíblics i de la vida dels grans mestres espirituals, cal recuperar la mística com una dimensió de la condició humana, sense renunciar evidentment a la perspectiva crítica mantinguda per la ciència moderna.

L'ésser humà és un ésser místic, és a dir, un ésser que tendeix vers l'horitzó del Misteri, ja que mai no acaba d'estar plenament satisfet amb els aspectes més tangibles de la realitat. Insatisfet amb el que és finit, cerca desesperadament l'Infinit. Els místics són els pioners en aquesta recerca.

A fi d'oferir fonaments sòlids, el cristianisme hauria de posar a l'abast del gran públic les aportacions dels mestres espirituals d'Occident, en ocasions ignorats o eclipsats, per transmetre'n la saviesa i l'experiència a un món que cerca intuïtivament l'Absolut.

En l'àmbit comunitari també cal recuperar la dimensió de Misteri. Les celebracions litúrgiques són un espai idoni per cultivar la interioritat. Per això, s'ha de tenir cura dels moments de silenci, del cant, els gestos, la proclamació de la Paraula, la il·luminació, l'acústica..., tot el que creï un clima idoni per assaborir i reverenciar el Misteri.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*,
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall,
Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com pregar (1)

La pregària és el més senzill que hi ha, consisteix a ésser el que sóc amb tota transparència davant Déu i relacionar-m'hi amb tota sinceritat, com un amic amb un amic.

Per pregar es necessita molt poca cosa: un ambient de silenci, solitud i una actitud de reverència, de respecte. Jesús sols recomana: «Entra a la cambra més retirada i tanca-t'hi amb pany i clau» (*Mt* 6,6). El cos, la postura, pot ajudar: agenollats, asseguts, passejant...

En la tradició bíblica la pregària bàsicament és escolta: «Escolta, Israel, el Senyor és el nostre Déu...» (*Dt* 6,4). A pregar s'aprèn pregant. La gran saviesa de l'Església ens ha deixat unes formes de pregar, molt senzilles, avalades per la seva tradició mil·lenària. Bàsicament són quatre:

La repetició d'una frase o una paraula significativa al ritme de la respiració: «Guardeu-me, Déu meu, en Vós trobo refugi», «Déu meu, Déu meu». La pregària de Jesús: «Senyor Jesucrist, tingueu pietat de mi», de la tradició oriental, seria l'exemple més conegut.

La recitació lenta d'una pregària coneguda, el Pares-nostre, l'Avemaria, el Magnificat, aturant-se en la frase que ens toca el cor.

La *Lectio Divina* dels monjos antics: lectura lenta d'un fragment de la Sagrada Escripura, mirant de comprendre el que diu, subratllant les frases significatives i meditant a base de repetició, fins que les frases se'ns fan oració personal.

La contemplació imaginativa de la tradició cistercenca i franciscana, popularitzada pels Exercicis de Sant Ignasi. Consisteix a situar-se en l'escena contemplada «com si presente me hallare», amb la imaginació, com si jo fos un personatge de l'escena i veure què fan els personatges, què diuen...

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. **Dilluns** [(litúrgia hores: 3a setm.)] □ Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), rel. dominicà, de Galícia.
16. **Dimarts** [□ Ac 7,51-8,1a / Sl 30/ Jn 6,30-35]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa.
17. **Dimecres** [□ Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac 155-166) i mr.
18. **Dijous** [□ Ac 8,26-40 / Sl 65,8-9.16-17.20 / Jn 6,44-51]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla.
19. **Divendres** [□ Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.
20. **Dissabte** [□ Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.
21. ✚ **Diumenge vinent**, IV de Pasqua [□ Ac 13, 14. 43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jn 10,27-30]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta.

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més que el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 21,1-19)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de ese? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.» Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

Jesús, Pere i la pesca miraculosa. Pintura de Rodrigo de Osona. Museu Provincial, València

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensalzaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensalzaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiasse mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se prostraron rindiendo homenaje.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 21,1-19)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Caná de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.»

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

Prengué el pa i els el donava

Després de l'aparició del Ressuscitat enmig dels seus deixebles a Jerusalem, diumenge passat, la narració evangèlica ens presenta avui l'aparició del Ressuscitat a la vora del llac de Galilea.

Joan, en el seu evangeli, no ens ha dit que els primers deixebles de Jesús fossin pescadors. Ara, a la fi de l'evangeli, trobem a set d'ells pescant en el llac. La iniciativa la pren Simó Pere, que arrossega així els altres. Aquella nit, però, no pescaren res. Això ens recorda l'escena narrada per Lluc (cf. 5,1-11) a l'inici de la vida pública de Jesús. Aquí també la paraula de Jesús, que és paraula de Déu, es mostra eficaç: una gran pesca que és a punt

d'esquinçar les xarxes. Aquesta paraula eficaç revela la presència del Ressuscitat. És el deixeble estimat, una altra vegada, el primer a creure i reconèixer el Senyor plantat a la vora del llac. I és Pere, una altra vegada, qui pren la iniciativa d'anar a trobar el Ressuscitat: es llança a l'aigua, per arribar-hi abans!

Curiosament en arribar a terra, Jesús ja té pa i peixos —recordeu la multiplicació dels pans i dels peixos a Jn 6— que cou a les brases per oferir-los un bon esmorzar. El gest de Jesús de prendre el pa i donar-lo als deixebles té ressonàncies eucarístiques.

A l'evangeli de Lluc, l'episodi de la pesca miraculosa acaba amb la vocació de Pere de ser pescador d'homes. En el relat de Joan tot acaba també en la

vocació de Pere; una vocació que en la resta de l'evangeli encara no se'ns ha presentat. Aquesta vegada, però, després de la triple confessió de l'amor que contrasta amb la triple negació que havia fet Pere, el Ressuscitat li encomana, també per tres vegades, de pasturar «les meves ovelles i els meus anyells». Jesús s'ha presentat com el Bon Pastor que dóna la vida per les seves ovelles, i encomana ara a Pere de continuar la seva missió amb les seves ovelles.

És el Ressuscitat qui ens aplega per celebrar l'eucaristia, qui dóna eficàcia a la nostra tasca en el mar de la vida, i qui ens aplega en un ramat confiat a Pere, per a la vida del món.

Jordi Latorre, SDB

Els teixits coptes de Montserrat es poden veure al Centre d'Art d'Escaldes-Engordany

El dia 20 de març al Centre d'Art d'Escaldes va tenir lloc l'acte d'inauguració de l'exposició sobre «Antic Egipte i teixits coptes de Montserrat». Hi van assistir el P. Pius Tragan per l'Abadia de Montserrat i membres la Fundació Crèdit Andorrà, així com el Representant del Copríncep i Vicari general, M.I. Mn. Josep M. Mauri. L'arqueòloga Dra. Elvira D'Armicone va exposar el seu estudi sobre els teixits coptes i de la civilització de l'Antic Egipte dels segles III aC fins al XII dC. La mostra és una part del patrimoni que va anar recopilant al llarg dels seus viatges el monjo benedictí orientalista, el P. Bonaventura Ubach, gran bibliista, arqueòleg i viatger i que es conserva a l'Abadia de Montserrat.

L'exposició estarà oberta del 20 de març al 8 de juny de 2013.

**ESCOLTEU RÀDIO
ESTEL-PRINCIPAT**

105.0 - 104.4

107.5 - 91.5

Segueix el
**Full Dominical
d'allà on vulguis
amb el teu
telèfon mòbil**

Celebració de la Missa Crismal i admissió als ministeris de lectorat i acolitat

Amb l'assistència de la quasi totalitat dels preveres de la Diòcesi d'Urgell i d'altres membres del poble cristià, el dia 25 de març, Dilluns Sant, va tenir lloc la Missa Crismal a la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell. A la celebració es va donar gràcies pels preveres que celebren les nocces d'or i les d'argent durant aquest any, i es van instituir els ministeris del lectorat i l'acolitat als seminaristes Joseph J. Geethafonkalan, Pere J. Morales i Moreno, i al Sr. Josep Caba Masana que properament rebrà el diaconat permanent. També tots els preveres han fet la renovació de les seves promeses sacerdotals. Al final de la celebració l'Arquebisbe ha consagrat el Sant Crisma i ha beneït els sants olis, dels malalts i dels catecúmens.

Durant l'homilia, l'Arquebisbe va convidar especialment els que són ministres del Senyor a viure la joia, a viure per al Senyor, a sortir de missió enfora, als carrers, en el marc de la nova evangelització; i a anar a l'encontre d'aquells que necessiten i esperen la presència del Senyor; a ser custodis i acompanyants de la misericòrdia de Déu. Per a aquesta tasca —va dir— «ens hi ajuda la força i la disponibilitat que hem trobat en el Papa Francesc. També nosaltres, com ell, hem de dir sí al Senyor; hem d'aprendre d'ell». I va recordar les paraules del Sant Pare dient als cristians que si no professem Jesucrist ens convertirem en una ONG. Els va esperar també a acollir les insistències del Papa, a rebre-les per a fer-les fructificar, i tenir en el Senyor la referència fonamental; ser portadors de la misericòrdia infinita de Déu, de l'esperança; a no tenir por de la bondat ni de la tendresa; a apropar-se al poble de Déu, a tota la gent del món, sense esperar que siguin ells els qui s'hagin d'apropar.

L'Arquebisbe va dir per a si mateix, per als preveres, per als diaques, i per als qui es preparen per al presbiterat i al diaconat: «Visquem la intimitat amb el Senyor, busquem-la, cuidem-la». I acabà la seva prèdica recordant novament les paraules del Papa Francesc a l'homilia de la missa del Diumenge de Rams: «No siguem homes ni dones tristos; un cristià no ho pot ser!»

Finalment, va demanar als assistents que no ens deixem vèncer pel desànim: «Hem trobat Jesús, mai no estem sols; seguim Jesús, acompanyant-lo i és Ell qui ens acompanyarà. Portem a tots l'alegria de la fe!»

La celebració de Rams, inici de la Setmana Santa

A tota la Diòcesi, el Diumenge de Rams va marcar l'inici de la Setmana Santa, amb la processó fins a l'església i l'Eucaristia solemne de la Passió del Senyor. A la fotografia, la festa a la parroquia de Sant Esteve a Andorra la Vella, on Mn. Ramon Sàrries, l'Arxiprest, va presidir la missa i va beneir les palmes i palmons.

A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, la celebració va estar presidida per l'Arquebisbe acompanyat d'alguns canonges i seminaristes, i el Poble de Déu, que, especialment els infants, cantaven i aclamaven el Rei de l'univers i el Redemptor de tota la humanitat.

L'Arquebisbe Joan-Enric va fer notar a l'inici de la processó de les palmes, la joia que en aquesta Quaresma ens ha portat l'elecció del nou Papa Francesc, a qui hem d'acollir, estimar i obeir amb fidelitat filial. Va explicar com amb els palmons i palmes, amb els rams d'olivivera i de llorer, aclamem el Crist, l'home natgem com a Rei nostre, i li oferim les nostres vides, donant-nos per amor a tothom, especialment als més necessitats. Per això el seguim en processó, revivint l'entrada de Jesús a Jerusalem.

A l'homilia va exhortar els fidels a tenir cura de la nostra fe catòlica, a demanar que ens sigui augmentada en aquest Any de la Fe, i que ens acompanyi tota la vida, perquè mai no ens separem del Crist. Una fe que es fa activa per la caritat. Tota persona viu en la més absoluta pobresa i indigència quan no coneix ni estima Déu, quan viu sense Déu i sense fe. Per això el millor que hem de transmetre als infants i joves és la nostra fe, la fe de l'Església.

«In Christum credentes, la funció dels preveres en la renovació de l'Església», tema central de la conferència de la Jornada Sacerdotal de Dilluns Sant

Dilluns Sant al matí, la major part dels preveres de la Diòcesi d'Urgell es van aplegar a dos quarts d'onze a la sala d'actes del Seminari diocesà d'Urgell per participar a la Jornada Sacerdotal, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric. El convidat i conferenciant va ser el Prior del Monestir de Montserrat, P. Ignasi M. Fossas, OSB, amb la conferència «In Christum credentes. La funció dels preveres en la renovació de l'Església».

Mons. Vives va fer referència a la successió a la Seu Pontifícia, amb la recent elecció del Papa Francesc, així com als principals esdeveniments que marcaran les setmanes vinents l'actualitat diocesana, entre els quals hi ha el recés obert a tots els diocesans que Mons. Vives predicarà el 20 d'abril al Sant Crist de Balaguer; l'aplec sacerdotal del 22 d'abril al Monestir de Poblet i la Jornada diocesana dins l'Any de la Fe del 15 de juny.

També va felicitar els preveres que enguany celebren les nocces d'argent de la seva ordenació sacerdotal Mn. Antoni Ballester i Mn. Ignasi Navarri, així com els que compleixen les nocces d'or

durant aquest any: Mn. Joan Dies, Mn. Francesc Lloret, Mn. Benigne Marquès i Mn. Ramon Rosell.

Després, el P. Fossas —tot agraïnt la invitació a participar en la Jornada Sacerdotal diocesana— va desenvolupar la seva conferència, plantejada com «una relectura del decret *Presbyterorum ordinis* sobre el ministeri i la vida dels

preveres, del Concili Vaticà II», entreteixida amb l'experiència d'un arquebisbe vietnamita, François Xavier Nguyen van Thuan, que va passar 13 anys a la presó (de 1975 a 1988) i que posteriorment fou President del Consell Pontifici de Justícia i Pau i Cardenal.

El Prior de Montserrat va organitzar la seva ponència a partir de dos grans apartats, la missió i ministeri del prevere i, en segon lloc, les condicions i exigències de la vida sacerdotal, per acabar, a manera de conclusió, expressant la convicció que «és important, avui, que els preveres siguem testimonis de la bellesa, de la bondat, de la veritat i de la joia de la nostra vocació, del nostre ministeri. [...] Aquesta relació personal amb Jesús de Natzaret, el Crist, ha d'estar fonamentada en les virtuts teològals que rebem per la iniciació cristiana, en la fe, l'esperança i l'amor, que expressen l'inici en nosaltres de la vida divina; una vida divina que es va realitzant en nosaltres per la manera de viure el sagrament de l'orde i que estem cridats a desplegar plenament per pura gràcia, per pur do, en la joia indescriptible de la vida sense fi».